

Jeg skal så blot om regeringens holdninger til Vestunionspørgsmålet tilføje det enkle, at SNU forventer, at Vestunionen i stigende grad vil blive stedet, hvor fredsbevarende og humanitære operationer planlægges og udføres under mandat fra FN eller OSCE, ligesom vi også ved, at nogle af vore allierede gerne ser en sådan udvikling, det vil i praksis sige en arbejdsdeling mellem NATO og Vestunionen, hvor NATO-alliancen fortsat har som hovedopgave at koncentrere sig om den hårde militære forsvarspolitik, sikkerhedsgarantien, og hvor Vestunionen koncentrerer sig om de humanitære og fredsbevarende opgaver.

Vi ved ikke, om det – som mange har sagt – kommer til at blive en realitet, og derfor skal vi have debatten om mulighederne og perspektiverne, som vi har også har haft det i dag. Men stedet, hvor det bliver besluttet, bliver på regeringskonferencen – og ærlig talt: Er det ikke det klogeste, det sikreste og det mest fornuftige at afvente, hvordan de beslutninger bliver udformet i praksis?

For mig står det krystalklart, at sådan er det, og sådan bliver det, og derfor bliver der ikke nogen folkeafstemning før regeringskonferencen eller under regeringskonferencen. Hvorvidt der skal være nye folkeafstemninger i Danmark, har vi først grundlag for at vurdere ordentligt, når vi kender resultatet af den regeringskonference, der nu snart går i gang.

Hr. Hans Engell havde særskilt kritiske bemærkninger om forsvarsforhandlingerne. Jeg skal ikke gå meget ind i dem, men bare lidt nøgternt konstatere, at forsvarsministeren den 28. april fremlagde regeringens udspil til et nyt forsvarsforlig, som i går blev fulgt op af et nyt udspil til en egentlig forligstekst, og at forsvarsministeren nu forhandler med forligspartierne. Vi er fortsat indstillet på et bredt forlig – og jeg håber, at det bliver sådan.

Så lyttede jeg med interesse til hr. Hans-Pavia Rosing og hr. Otto Steenholdt som repræsentanter for de politiske partier i Grønland. Jeg er glad for de anerkendende bemærkninger om bloktilskudsforhandlingernes resultat, og jeg noterede mig, at der vist kun skulle én forhandlingsrunde til mellem den danske finansminister og Grønlands finansminister, før man nåede til en god og fornuftig aftale. Jeg sender tilfredshedstilkendegivelserne videre til den danske finansminister og hele den danske regering.

Jeg noterede også hr. Hans-Pavia Rosings meget fremsynede perspektiv, da hr. Pavia

Rosing sagde: Vi ser ikke bloktilskuddene som en evighedsmaskine, og vi oplever vores selvstændighed som noget, der også på længere sigt må indebære en styrkelse på det økonomiske område, så vi kan se en nedgang på dette område. Jeg deler synspunktet, men ser fortsat frem til, at det naturligvis også har *sit* perspektiv og må tage *sin* tid.

Jeg kan desværre ikke nå at svare på alle spørgsmålene, men vil blot om Thule – som også hr. Otto Steenholdt stillede mig et spørgsmål om – sige, at jeg vil tale med udenrigsministeren om, hvorvidt vi kan genoptage drøftelserne med USA om mere lempelige vilkår, når det gælder transportmulighederne og brug af Thulebasen. Derudover vil jeg blot henvise til sundhedsministerens fortsatte arbejde på sundheds- og sygdomsområdet i forbindelse med de ulykkelige begivenheder i Thule.

Jeg kan sige til hr. Otto Steenholdt, at jeg skal viderebringe spørgsmålene vedrørende kommunefogder og de grønlandske patienters muligheder for at få grønlandsk proviant til mine to ministerkolleger. Jeg er sikker på, at man vil drøfte det nøgternt.

Hr. Johannes Martin Olsen og hr. Óli Breckmann havde af naturlige grunde et indlæg, der samlede sig om den forestående færøske undersøgelseskommissions arbejde. Jeg kan ligesom disse bekræfte, at jeg også selv på regeringens vegne er utrolig glad for, at vi har fundet hinanden.

Hr. Johannes Martin Olsen refererede lidt til en tilkendegivelse, jeg kom med i går om, at jeg havde anset det for at være en af de vanskeligste opgaver, jeg havde været ude for i min statsministerperiode. Det kan jeg egentlig godt bekræfte, for den har været vanskelig i den forstand, at vi dels har været langt fra hinanden, dels har haft lidt svært ved at finde veje til at komme til det samme forhandlingsbord.

Det kan lyde så nemt, men det vil ofte i praksis være vanskeligt, specielt fordi det færøske øsamfunds befolkning er i den kritesituation, som den er i, og fordi et rigsfællesskab naturligvis også må indebære, at vi begge som dele af rigsfællesskabet vedstår os hvert vores ansvar.

Jeg er glad for, at det lykkedes, selv om det tog sin tid – måske for lang tid for nogle, men jeg fornemmede hos hr. Johannes Martin Olsen, at resultatet trods alt var det vigtigste. Og jeg vil gerne sige til både hr. Johannes Martin Olsen og hr. Óli Breckmann, at det nu gælder om at komme i gang og få hver en sten vendt.